

Topsalarissen en despotisme

Is het een probleem dat steeds meer corporatiedirecteuren de inkomensgrens van 200.000 euro passeren? Voor organisaties die mensen met een inkomen onder - pakweg - de ziekenfondsgrens moeten bedienen, lijkt mij dat wel. Een eenvoudig rekensommetje leert immers dat wat de directeur in zijn eentje mee naar huis neemt jaarlijks door zo'n vijftig huurders moet worden opgebracht.

Zeker, dat is een goedkope redenering. Maar corporaties roepen die wel over zichzelf af. Want een goede rechtvaardiging ontbreekt nog steeds. Het recente advies van de commissie-Izeboud is eigenlijk vooral een rechtvaardiging achteraf. Maar als je de feiten van de afgelopen tien jaar echt op een rijtje zou zetten, stuit je in nogal wat gevallen op een verdubbeling van de topsalarissen.

Dat mag gerust een privilege worden genoemd. Temeer daar directeuren deze trend zelf hebben aangejaagd. Natuurlijk, officieel zijn de Raden van Toezicht hiervoor verantwoordelijk. Maar dat zijn vaak niet meer dan goed geballoteerde verzamelingen smaak- en soortgenoten, die vooral uitblinken als klankkast: de geluiden die de directie er instopt, komen er versterkt uit terug. En dus papegaait iedereen dat salarissen marktconform moeten, dat ze niet mogen achterblijven bij wat in de buitenwereld gewoon is.

Over de binnenwereld, de corporatie-organisaties zelf, hoor je echter nooit wat. Wat denken de medewerkers, die jaarlijks een stijging conform de CAO-afspraken incasseren, van deze ontwikkeling? Vinden zij het redelijk dat de ratio tussen de verdiensten aan de onderkant en die aan de top elk jaar ten gunste van de bovenkant verandert?

Wie dat perspectief niet in de overwegingen betreft zal merken dat de natuurlijke reactie van een professionele organisatie is dat de onverschilligheid toeneemt. Steeds meer verantwoordelijkheid zal aan de top worden gelaten. Zo werkt de neiging om mee te tellen in de buitenwereld binnenskamers despotisme in de hand: directeuren die ver boven de troepen zweven en nauwelijks nog weerwerk krijgen.

Dat is natuurlijk levensgevaarlijk, want zo ligt megalomanie op de loer. Her en der valt dat ook wel waar te nemen. Grootse plannen, miljoenenaankopen, en niemand in de buurt van de Grote Jongens die nog nee zegt.

Dat kan de corporatiesector wel eens duur komen te staan.

Jos van der Lans

www.josvdlans.nl